

Vinko Möderndorf

AVTOŠTOP

Takoj ko so ga naložili, je začelo deževati.

Polivalo je, kot bi vozil pod slapom. Bal se je, da bo voda prišla pod havbo in zmočila elektriko. To bi bil hudič. Ostal bi sredi ceste, naložen že s tako in tako prezrelimi paradajzi, ki bi v tej poletni sopari, bil je pasji avgust, šli narazen, da bi se spod kasona kar cedilo. Bal se je tudi, da bo šla osovina, pa tudi mašina je vsake toliko časa tako zaškripala, kot bi mlela steklo. Kaj češ, tako je, če hočeš postati privatnik s starimi pettonskimi jajci. Sam bog ve, kdo je že pred njim vozil tega pettonarja. V papirjih je bila letnica sedeminsedemdeset, petnajst let pa se za tovornjaka niti ne sliši tako veliko. Ampak, vojska naredi svoje. Vsa vojaška roba je trikrat obrabljena: zares, iz neumnosti, in nalašč. In tako tudi njegov pettonar, ki ga je kupil od vojske in z njim začel novo privatniško življenje.

Lilo je še kar naprej. Do večera bi moral priti do obale. Drugače bodo paradajzi samo še kečap. Pa še podpisal je. Jebenti, če ne pride, mu bodo vso pokvarjeno robo odbili od honorarja. Še bolj je pritisnil na gas. Mašina je zapela v višji prestavi in vsake toliko pokašljala kot kakšen gnojnoanginozen bolnik. Zavesa dežja pa se je le s težavo umikala velikim brisalcem in včasih se mu je zazdelo, da jih bodo curki dežja, ne kaplje, zvili pod sabo. Tranzistor, ki ga je imel z žico privezanega pod volanom, je pričel hreščati. Nasproti vozeče luči so postajale vse redkeje in redkeje. V takem nalivu, jasno, samo paradajzarji capljajo po lužah. Na ravnini, kjer se prične tista rodovitna nižina, tako imenovana žitnica dežele, tako so ga učili v šoli pri Spoznavajmo svet in domovino, če se prav spominja, ga je nekajkrat zaneslo. Ko da bi tovornjak drčal na zračni blazini. Komaj ga je ujel in spet spravil na svojo stran ceste. Hopla, počasneje bo treba!

Radio ne dela. Dež bobni enakomerno. Lučke prihajajo nasproti v vedno večjih dolgočasnih intervalih. Brrrrrrrrrruuuuuum, in gre mimo, pa spet, brrrrrrrrruuuuum, pa potem dolgo časa nič, in dež, in spet dve luči, brrrrrrrruuuuuum... Zadnje dva dni je zelo slabo spal. Prejšnjo noč je spal kar v kabini. Pred štirinajstimi dnevi, ko je šel v Karlobagu prespat v hotel, so mu ukradli čisto nov akumulator. Zdaj ima starega. Hudič, si zamrma v brado, zdrži, pa boš čez eno leto gospod! Imel boš nov kamion, no ja, ni treba, da čisto nov, lahko je star, ampak ne več kot pet let. Potem se bo vse uredilo. S svojim sinom boš lahko več časa in nove smučke mu boš lahko kupil pa kolo...

Prejšnjo nedeljo je telefonirala, če prideš po sina, že dva meseca ga nisi videl, tvoja dolžnost je, da ga dvakrat na mesec vidiš, pa tudi plačal nisi nič. Ni šel. Ni imel denarja. S sinom pa ne more ven, če nima niti fičnika v žepu. Vse je dal za bencinske bone. Naslednji dan naj bi se podražil bencin. In res se je.

Poslal jo je v božjo mater; to je naredil vedno, tudi takrat, kadar sta bila še poročena, kadar mu je šlo vse narobe in kadar je bil stisnjen, tako kot zdaj, v kot in za vrat. Namesto da bi se bil pogovoril z njo, ji potožil, jo je gladko in malo poslal v božjo mater in sam trpel naprej. Nikoli ni jamral: težko je, nimam denarja, moral bom ven iz podjetja, zaprli nas bojo, sedemdeset nas bodo odpustili... ne, nikoli ni jamral, samo poslal je v božjo mater in šel.

Zdaj ima denar. Jutri, ko raztovori te kurčeve paradajze, dobi še kupček, ga položi na ta kupček, ki ga ima v gatah, in kupček penezev bo dovolj debel, da bo kupil novo cerado. Ta je še iz leta sedeminsedemdeset, bog ve koliko modro rdečih manevrov je dala skoz. Spet par luči, ki se približuje. Madona, vedno večje so. In dež, kot da bi vozil pod reko. Tovornjak bo, ki mu prihaja nasproti. Kašlja. Kdo? Njegova mašina ali on? Luči ga zaslepijo. Dvigne roko in si zaseneči pogled. Mater mu, čisto na mojo stran gre. Mater, saj je znorel! Počakaj... drži... Tako močno stisne volan, da ga zabolijo členki. Nasproti drveče luči pa vedno bliže. Še bliže. Mater mu... Luči gredo vsaka na svojo stran. Ena po levi strani, druga po desni. Kot bi se vozilo preklalo in on bi s svojim obrabljenim SMB Dojcem šel skozi. Sanjam. Sanjam.

Ustavi ob cesti. Ugasne motor. Zdaj samo še dež.

Moj bog, zaspal sem. Za trenutek sem zaspal z odprtimi očmi.

Odre okno in pomoli dlani ven. Nalovi dežja in si ga polaga kot hladne obkladke na razgret obraz. Oči zapečejo. Preveč je utrujen, da bi lahko zaklel ali se zahvalil usodi, ker je bil avto, skozi katerega je zapeljal, samo v njegovi glavi. Čuti samo oči, ki pečejo, kot bi bile natrte s soljo, in pa občutek hvaležnosti. Tak blagodejen občutek v prsih.

Še to furo, potem pa dva dni spanja. Še to furo, še ta kupček na kupček, pa nova cerada, pa spanje, spanje...

Zdaj vozi počasi. Okno ima odprto. Prepeva si. Zraven pa s pogledom bega ob cesti, da bi zagledal kakšnega štoparja. Štoparji so rešitev. Sedijo zraven, govorijo, lahko jih sprašuješ, če so štoparke, jih lahko od strani ogleduješ, šlataš s pogledi... in adijo spanec, adijo pekoče očke. Vsaj za nekaj časa. Ampak v tem Noetovem popoldnevu tudi štoparjev ni nikjer. Nobenega mahanja ob cesti ali sramežljivo dvignjenega palca, ali kartonskega lista z napisom »Grem do konca«. Jebat ga, se zareži. Že blebetam neumnosti. Pa naj! Trla baba lan. In trije mostovi v mojem srcu. Eden zate, eden zame, eden za najinega sina. Če bo sin, bo Martin, če bo hči... Jebenti, rima na hčer? Jebenti.

Ustavi. Ženska s košarami. Boljše kot nič. Na glavi ima plastično vrečko. S težavo zleze v kabino. Košare naloži vse okrog sebe. Ne gospa, sem ne morete, tule je menjalnik. Kaj, da je? Tale palica! A ja, šteker za brzine menjat! Ja, gospa.

Je bila na trgu. Pa jo je dež. Samo tule zraven gre. Takoj za ovinkom. Tri km. Prejšnjo soboto se je njen sin oženil. Je imel srečo. Krasna punca. Pa kar premožni. So jima dali takoj parcelo. Je pa noseča, seveda je! Katera se pa danes še mož, če ni noseča. Tukaj izstopim. Tam, ja, pri cerkvi me dol date. Bog lonaj.

In spet dež. Šklepljanje v pljučih tovornjaka. Aha, havbo bo treba bolj zapreti. Šklepeče, packa. Ustavi ob šoferski gostilni. Ne gre noter. Premišljuje. Kava, toliko in toliko, mineralna voda spet toliko, in če bom noter, bo zadišal golaž. Cerada pa je že rezervirana. Še po stari ceni. Vse ima izračunano, do zadnjega fičnika. Še tisti denar, ki ga dobi za furo paradajzov, da zraven, in se cerada izide. Če pa boš zdaj kaj zapravil, kje boš jutri jemal? Boš jemal, kjer si dajal? Se mu v neprespanih možganih rodi rima, ki jo potem ritmično ponavlja še nekaj časa, dokler se ne zaleti v novo misel.

Do jutri se lahko še marsikaj zgodi. Pa še stanovanja nisem plačal. Nekaj časa še tako stoji pred šofersko gostilno in cinca, kot da se odloča, čeprav se je že davno odločil. Nič, avto potrebuje novo cerado! Potem se poboža med nogama, po šlicu, kjer ima točno pod zadrgo, v plastični vrečki zložen kupček bankovcev. Eno leto še bo takole, potem bo pa vse drugače. In zleze v kabino.

Spet zagrizeta v cesto. In spet lije v nepretргanih curkih. Počasi se še bolj stemni. Popoldne bo postalo večer. In nikjer nikogar. Samo kakšen obupan voznik, ki čisto počasi vozi naproti.

Oči mu lezejo skupaj. Okno odpre in pomoli komolec ven, da mu ga dež v hipu zmoci do podpazuhe. Vozi počasi. Prepeva si. Šteje električne drogove. Mejuš, luči v hišah se že prižigajo! Potem pomisli na sina. Ne. Odžene. To ga še bolj uspava. Razneži do solz (zdaj si upa spustiti kakšno vlažno, zdaj ko je sam v kabini). Proč s sinom! Proč s solzami! Solze uspavajo!

Ko ne zdrži več, zapelje ob rob in se sprehodi okoli tovarnjaka. Se mu zdi, da lije malo manj. Ali pa morda ne čuti več, kako mu lije za vrat in po hrbtu navzdol, direkt za gate. Ničesar ne čuti, ne dežja, ne večera, ničesar. Ah, kurac, brncne v lužo, da pljuske visoko na razgreti auspuh in se pokadi in zadiši po pari. Kava, dvojna! Me ne bo hudič vzel! Zleze v tovarnjak in se ustavi ob prvi šoferski gostilni. Steče preko luž in se ustavi šele za šankom, ko krikne kot človek, ki se utaplja in potrebuje pomoč: kavo! Dvojno! Močno! Turško!

Šele potem se umiri.

Tu je prijetno. Toplo. Rdeče. Najbrž zaradi zaves. Seveda, zaradi zaves. Pogleda okrog sebe. V kotu okoliški pijančki kvartajo. Kelnarca dremlje. Kuharica se v kuhinji z nekom pogovarja. Zadiši po kavi. Okence se odpre, debela kuharičina roka potisne ven veliko bakreno džezvo, kako se lepo kadi, in takoj zapre loputo.

Tukaj je lepo. Dom. Kakor dom. In pomisli, da doma še ni plačal elektrike, da jo še kakšen teden ne bo, če bo jutri kupil cerado... In spet je pri ceradi. Pri tej prekleti ceradi! Preklet svet ceradast! Kaj mu je treba pri štiridesetih, skoraj petdesetih, razmišljati o ceradah in preluknjanih avtomobilskih gumah in ukradenih akumulatorjih. Zdaj bi moral imeti vse. Dom. Ja, dom. Zadiši kava še bolj, ko mu jo zguncana kelnarca, s kakšno kilo cenenega ličila, negravžno modrikaste barve na očeh, prinese na mizo. Srkne. In ko srkne, se mu kot odpre glava. Popolnoma ga prebudi. Niti ne opazi, da ga peče v prste, da se je poparil po ustnicah. Samo čuti, kako mu poka v glavi, kako se na vse strani razleza toplota in tudi svetloba, in kako se potem vrača bistrina v njegove oči. Zasliši glasbo. Nekakšne kitare. Pogleda v tisto smer. Žensče v kavbojkah in razmajan juboks. Ženskica ga pogleda. Tudi on. Njen obraz je razpolovljen. Lasje ga polovijo. Samo del mozoljastega čela gleda ven. Gledata se. On srka kavo, ona miga pri juboksu. Se mu je nasmehnila? Ja. Se mu je. Pizdica mala. Si misli. Alo, spat! Jaz pa naprej. Če ne bo šel naprej, do noči ne bo tam, in če do devetih ne bo tam, ga danes ne bodo raztovorili. Počakati bo moral do jutri. Spet prespati v kabini. Zgubil bo ves dopoldan. In tisti trgovec je rekel, da ga s cerado po stari ceni ne bo čakal. Alo, gremo! Plača in gre še na stranišče. Odpre šlic. Ja, tu je! Vrečka z denarjem. Tu je vse, kar je zaslužil ta mesec. Niti elektrike ni... pa sinu tudi ne... Ah, stara jajca. Kaj mi begaš po možganih, slaba vest!

Ko steče čez lužasto dvorišče, jo zagleda. Stoji pri kamionu in ga čaka. Ja, kaj bi rada, punčka? Me vzamete gor? Kam? In v mislih se mu porodi packasta misel. Kam gor, če te vzamem, punče?

Prav.

Zlezeta v kabino. Ko zakurbla in mašina kašlja, kot da se prebujata mrlič, si jo

natančneje ogleda. Mlada je. Zelo mlada. Mogoče nima niti sedemnajst let. Ah, kaj! Nekateri zgledajo mnogo mlajši, kot so v resnici. Kam greš? Kamor me peljete. Jaz grem daleč. Če me vzamete s sabo, grem tudi jaz daleč.

Postane ga strah. Mater, to pa ni hec. Veš kaj, punca... zdaj ji reče punca, zdi se mu, da je najbrž že kar nekaj časa punca, njena stegna, ki so na dosegu roke, takoj zraven bunke na menjalniku, niso stegenca, ta so že stiskala in mencala in se raztegala... veš kaj, punca, če si pobegnila od doma, da ne bom jaz kaj kriv.

Ja.

Kaj, ja? Jo vpraša.

Pobegnila. Odšla. Stran! Kakor hočete. Pa nič vas naj ne skrbi. Polnoletna sem, sama odgovarjam zase.

Res?

Pogleda ga. Mi ne verjamete? On molči, ne reče, ne pokima, se niti ne ironično nasmehne... Če mi ne verjamete, če se bojite, me lahko date tamle dol... Tam, pri tisti črpalki. Pokaže s prstom. Bom že našla drugega.

Ne, ne, verjamem vam. Kaj je rekel, vam, vika jo! Če jo vika, ji res verjame. Kako je to prišlo! Najbrž njena energičnost, ki je naredila vtis. Vas bom jaz peljal. Pozabite, kar sem rekel. Se poskuša nasmehnuti. Tudi ona se nasmehne. Pa on ne ve, se je nasmehnila njemu, ker je opazila njegovo zadrego, ali se je nasmehnila kot v prijazno zahvalo, ker jo bo peljal.

Potem molčita nekaj časa. On čuti, da ga tehta, da ga gleda. Neprijetno mu je. Naenkrat mu je neprijetno, kot mu je bilo vedno neprijetno, kadarkoli je šel prvič z žensko. Tudi zadnjič, ko je na Reki kupil eno in sta šla za bencinsko črpalko. Niti videl jo ni dobro. Naslonila se je na plehnat kontejner in njen obraz z nekakšno čudno trajno, samo frizure se še nekako spominja, je potonil v senco. Tudi takrat mu je bilo neprijetno. Nerodno? Ja, najbrž se reče temu tako. In zdaj tudi? Ta smrklja ga gleda in njemu osemindesetletnemu dedcu je nerodno.

Naj vam ne bo nerodno.

Ve. Ni tako butasta, trapa! Sploh mi ni... Spet njen nasmeh v temi. Prav. Pripovedujva si kaj! Je za to. Najprej ona. Govori vsevprek. On se smehlja, kima z glavo. V resnici sploh ne poslušá. Misli na njena stegna, na njene male prsi, ki so skrite nekje pod bluzo. Vsake toliko časa poškili proti njej in ji v mislih odpne gumb na bluzi, da se rožne zizike razsujejo ven...

In tako... kaj naj počnem doma! Pri starših ne morem bit večno. Polnoletna sem. Le zakaj tolikokrat pove, da je polnoletna. Morda zato, ker ni? Odžene misel. Zdaj bi mu bilo všeč, da bi punca bila polnoletna. Te ni nič strah? Takole s popolnoma tujim človekom, sredi dežja, na dolgi cesti. Nihče ne ve, kje si, nihče ne ve, kdo te je odpeljal, in kam. Te ni nič strah? Kakšen norec bi lahko počel s tabo, kar bi hotel. Lahko bi se ti kaj hudega zgodilo.

Ona samo zamahne z roko.

Naj se mi že enkrat zgodi! Samo to hočem!

Njen odgovor ga je prikoval. Kaj hoče? Seks? Ne. Ni rekla spogledljivo... Naj se mi že enkrat zgodi... Samo to hočem... To ni bilo povabilo na mečkanje... To je bila Smrt.

Ustraši se.

Punca, zakaj tako misliš? Pogledj, vse je še pred tabo...

Hvala bogu, da vsega tega ne izreče. Bil bi podoben njenim odraslim, on pa vendar ni njen odrasel. On je neznanec. Neznani moški, ki jo pelje proti morju. Kaj me briga! Pa vendar reče: Kaj se ti je tako zamerilo, da nočeš več... Najprej ne spregovori... Ne ve, kaj bi rekel... Nekaj o naveličanosti do življenja prav gotovo,

nekaj o Smrti, o samomoru... Če je punca sploh mislila na to. Ah, kurac stari šoferski! Star si in butast. Imaš očetovske popadke, misliš, da moraš rešiti izgubljeno dušo. Mlada je, mlada punca, mlada trapa, ki si želi avantur, ti pa si mislil, da imajo njene besede težo.

Ona ga pogleda.

Ne ozre se k njej, pazi na belo prekinjeno črto, pa vendar čuti njen pogled na sebi.

Povedala sem ti. Nisi poslušal. Vse je narobe. Ničesar nimam, zato bežim. Razumeš!

Mislila je resno. Zdaj mu je jasno. Čeprav je ni pogledal v obraz, ve, da so bile besede spregovorjene iz globine njenega mladega, krvavečega telesa. Punca trpi. Punca išče, da bi se zvrnilo nanjo in jo pokopalo pod sabo. Neke vrste samomor.

Hudič stari trapasti! Mladi govorijo marsikaj in večino tega, kar spregovorijo, ne mislijo resno. Pa tudi bistri so. To je popolnoma drug svet kot takrat, ko si bil ti toliko star. Kar spomni se, ko si šel v vojsko, še sploh nisi vedel, da si ga lahko sam vržeš na roke, en Albanec ti je moral vse razložiti. Zdaj pa... najbrž niti petnajst let še nimajo, ko že vse vedo, ko že vse znajo in počno.

Mašina prične kašljati in loviti sapo. Mater, saj sem vedel. Počasi se veliki pettonec prične ustavljati. Nekajkrat zahrska in zacvili, milostno da šoferju še toliko časa, da zapelje na parkirni prostor, ki je kot zanalašč priletel mimo, in se nepreklicno ustavi. Pritisk v bremzah prhne, kot bi nekdo spustil zrak iz velikega balona; železje povito v SMB pleh še malo trzne, naprej in nazaj, in konec, pika.

Jebenti mater, prekleta mašina zrabljena!

Je kaj narobe? Ga vpraša. Seveda je! Vlaga je prišla v električno. Počakati bo treba kakšno uro, da se posuši. In pograbi ga takšna togota, da z dlanjo z vso silo udari po volanu. Dekle se zdaj zasmeji. Zasmeji se zvedavo, ironično, kot da ji je vse jasno. Vse ji je jasno. Vse.

Zdaj tudi on zagleda moder neonski napis: Motel. O, hudič! Punca najbrž misli, da sem zanalašč ustavil tu. Da sem nalašč naredil tako, da je mašina crknila. O, Jezus! Kako naj jo zdaj prepričam? Saj nima smisla. Vse je tako prozorno. In jasno. Hočem jo povaljati v motelu ob cesti. Zato sem ustavil. Cisto jasno. Klasično. Brez veze. Nima smisla. Usoda hoče tako. Jebat jo, usodo.

Greva, te povabim na pijačo.

Spet se vedežno nasmehne. Nasmeh ga zjezi, pa vendar ne reče nič. Ne bi imelo smisla. Sicer pa, želi si jo, rad bi jo, tako mlade ni imel še nikoli... Bom videl, naj bo, kakor nebo hoče! Se zdaj tudi on nasmehne.

Ko tečeta čez parkirni prostor v osvetljeno preddverje motela, on razmišlja o tem, da je pravzaprav vse narobe. Najbrž do obale ne bo prišel do devetih zvečer, tako bo izgubil še en dan. Če bodo paradajzi gnili, mu bodo odbili od honorarja. Cerada bo šla hudiču zvižgat. Po drugi strani, pa saj ni kriv. Voda je prišla v električno, tudi če ne bi bilo male, bi moral čakati, da se posuši. Pa tudi pijače je potreben... Še eno kavo, pa sendvič, in naprej. Zdaj je pol šestih, če čez eno uro gre od tod, je z malo sreče pred deveto lahko v pristanišču. Delavce bo podkupil, pa ga bodo razložili... Kaj pa denar, ki bo manjkal za cerado... Ah, tiste kurčeve fičnike si bo že kje sposodil... Kje? Nikogar ne pozna... Ma, jebat ga, preveč kompliciraš, prepusti se, kaj te vsaka kurčeva malenkost tako skrbi...

Steče pred malo in ji podrži steklena vrata. Ona se zmuzne mimo njega, da se podrsa ob njegov trebuh. Strese ga, malo mrz, ki zaveje zaradi prepaha in mu seže do kosti, malo pa srh, ko se ga je dotaknilo mlado telo. Ko se ozre proti njej, ona stoji sredi rdečkastega motelskega tapisona, vsem kefnarjem in receptorjem na očeh,

in otresa z glavo, da ji mokri lasje frčijo na vse strani. Zraven se smehlja in ga gleda naravnost v oči, s prsti obeh rok pa si gre, kot z glavnikom, nekajkrat skozi lase in po vsakem razčesu vrže glavo malo na stran.

Mokra sem kot kakšna psička.

Zakaj je to rekla? Zakaj je to rekla na tak način? Zakaj je uporabila besedo psička in ne psica. Zato ker ve, da je seksi, da je seksi kot mlada psička. O, dec postani! Spet melješ svoje strahove. Punca je mokra pa pika. In ker je mokra, si je pač poskušala z dlanmi vsaj malo obrisati lase. Nič ni mislila pri tem, čisto nič.

Gresta v restavracijo. Vse polno. Pri šanku pa ne strežemo. Kavobiti popila? Lahko počakate pri recepciji.

Sedeta v mehke usnjene sedeže, da kar potoneta v mehki. Takoj začuti zaspanost. Oči mu lezejo skupaj. Mala nekaj govori. Njene besede se vpletajo v njegove misli... Prej ti nisem povedala vse po resnici... dve uri še do devetih... že teden dni... morda bom prišel pravočasno... sem od doma... utrujen sem... utrujena sem... in lačen... nikamor nimam... še to furo, pa dva dni... nagnal me je, mama ni potegnila z mano... gospod natakarkar, bo kmalu?... tudi brat ni potegnil z mano... še najmanj pol ure bo treba počakati... pa ni moj pravi oče... koliko je ura, mater ne vidim več dobro, mali kazalec na... očim je, pretepal me je, zato sem pobegnila... kje je ta prekleta kava... ne poslušaj me, oči se ti zapirajo... oči se ti zapirajo... se ti zapirajo... zapirajo...

Zaspal si. Kaj? Za trenutek si zaspal. Res? Ne, nisem. Samo oči sem zaprl. O, ja... se zasmije... poznam to! Včasih sem v šoli tudi jaz takole, ponavadi pri kakšni matematiki, živ dolgčas, sem takole zaprla oči, pa sem kmalu z glavo butnila ob klop. Kaj češ, če celo noč ne spiš, ker te je pijani očim z mamobred nagnal na cesto, potem pač spiš v šoli, aneda? Pa niso razumeli, nikoli niso ničesar razumeli!

Se dotakne, kot po naključju, njegovega kolena. On trzne. Ne se bat, mu govori njene oči, ne se bat. In drži roko še vedno na kolenu, z očmi pa vrta vanj, skozi njegov pogled naravnost v njegovo sredo, da mu prične utripati žila in se mu dvigne njegov pozabljeni mrtvak. Počasi ga začuti ob stegnu, kako utripa navzgor. Ne upa si pogledati valjaste oteklina, ki se mu dela med nogama. Samo stisne nogi, da bi prekril... toda njena roka, najbrž ravno zaradi njegovega sunkovitega trzljaja, pade za hip med njegova stegna, da ga še bolj prijetno zaskeli, ko se njegov vedno večji šlahv podrsa ob grobo tkanino hlače. Ona, umakne roko, kot da ni nič. On se presede. V hipu je buden. Pogleda okrog, če je kdo videl. Receptor diskretno bere časopis in samo kadar obrne list, pogleda, za kratek naključen hip, proti njima.

Greva gor?

Saj ne more verjet! Je to ona rekla? Je. Premaknila je ustnice in rekla. Gor? Ja, seveda. Ko gre proti recepciji, se mu podijo misli... adijo cerada, adijo paradajzi... Zdaj bo trajalo vso noč. Jebat ga! On obrača, fuk obrne! Receptor mu pomežikne. Boste kar takoj plačali? Ja, ker ne bom celo noč. Moram še naprej... se opravičuje... spet slaba vest... morda sram? Receptor samo pokima. Že razumem, že razumem, jaz sem tu, da razumem. Mu potisne račun. Ja, seveda, račun... Pridem takoj, grem na stranišče. Takoj levo. Prav. V stranišču si izza gat, mater, še vedno mi stoji, potegne vrečko z denarjem. Ko zapre šlic, mu gre na jok. Utrujen sem, samo tako zelo sem utrujen. Ko se vrne, mala sloni na recepciji in se pogovarja. Receptor, z večno prijaznim nasmeškom na ustnicah, razumevajoče prikimava. Greva, ključ že imam! Počakaj, še plačam. Odvije polivinilasto vrečko in odšteje. Ona se ga oklene pod roko in lice nasloni na njegov komolec, šele zdaj se zave, kako je majhna, kako je drobna, kako je mlada... Saj jo bom zdrobil pod sabo! Želim vama dober počitek, se nasmehne receptor. Prekleta baraba hinavska!

Pokvarjenec zajebantski! Ah, pusti ga, navajen je! Ga mala prepričuje, ko se počasi, naslanjajoč se drug na drugega, vzpenjata proti sobi. Dober je bil, mojih dokumentov sploh ni zahteval, tako da si uradno sam v sobi. Mene uradno sploh ni. Se mala zahahlja in se vzpne ob njegovem trebuhu do njegovih ustnic. Mehke so in vlažne, bog, usoda, naj se jebe cerada in bivša žena in sin in tovarnjak in vse, in jo objame, da mala javkne, av! boli me, zdrobil me boš, ne zdrobil, samo tako zelo te imam rad. . . Opa, kaj si rekel?! Rad? Kako dolgo nisi tega nikomur rekel? Dolgo. Koliko dolgo? Dolgo pač. . .

Vse hotelske sobe dišijo isto.

Niso iste, samo dišijo isto. V kopalnici po odišavljenem čistilu. Malo higienično, malo prijetno. V sobi po perilu, po svežih rjuhah, po vedno malo vlažnem tapisonu, po mrazu. . . Po mrazu v duši, ne v sobi. Mraz v duši smrdi po hotelski sobi. Tako bo, ja.

Sede na posteljo. Plastično vrečko vrže na nočno omarico. Nimaš denarnice, ga vpraša. Ne, ne nosim denarnice. Mali denar imam kar v žepu, večjega pa. . . Imaš skritega v gatah. Ja, kako veš? Nisem neumna. Vzame plastično vrečko, ga gleda, in si jo nese k obrazu, poduha jo, ne da bi umaknila pogled z njega. Diši po tebi. Diši po švicu, po urinu, po prahu. . . Ne, ne diši po meni. Mu postane nerodno. Najbrž tudi zardi. Grem pod tuš. Prav, bom jaz za tabo, dahne mala.

Pod tušem razmišlja. Mater je dobra! Mala je dobra, in pokvarjena! Ne, ne pokvarjena, se popravi, ni pokvarjena, samo tako zrela je. Ti si pokvarjen, se še enkrat popravi! Če ne bi upal, da jo boš nataknil, bi bila pokvarjena, tako je pa samo zrela. Ti si pokvarjen! Sprenevedavec!

Ima ga, da bi pod tušem zapel. Zapel, ker je prijetno in ker je, najbrž, malo, čisto malo srečen? Voda ga škreblija po plečih, čuti, kako mu prijetno in toplo teče po prsih in trebuhu, kako se zavrtinči okoli jajc in kako steče po notranji strani stegen, ga še malo požgečka okoli stopal in potem, klok, klok, jo pogolta odtok. Prijetno, prijetno, prijetno, in kot da bi, daj, usoda, bilo brez konca.

Ko se obriše, po tednu dni snežno bela in mehka brisača, se vrne v sobo. Mala je v samih hlačkah. Pravi otrok je še. Zdaj, ko ni več v kavbojkah okoli stegen, so stegna, nožice, tako otroško drobne. In njen trebuh še nima prave ženske oblike. Samo joškice so čvrste, dražljive, pa čeprav nikakor niso tiste prave in polne ženske prsi, so samo popki, rosnin in dišeči po mleku, in najbrž dražljivi prav zato, ker se bodo nekoč odprli v cvet.

Zdaj grem jaz. Mu reče in se spet podrsa obenj. Počakaj me, boš? Seveda bom, kam pa naj grem. Se zadregasto zahahlja. Mala sleče hlačke in se odpravi v kopalnico.

Mater je suha! Podhranjena! Otrok! Še nerazvita! Sploh ničesar od ženske!

Mine ga vsaka želja. Uleže se na posteljo in strmi v strop. V kopalnici šumi voda. Dvigne brisačo, s katero je povit okrog ledij, in si ga pogleda. Spi. Njegov kurčič spi. Ne zanima ga več, mala. Lepo je nagnil glavico ob bedro in zaspal.

Kako ti je pravzaprav ime?

Šum vode v kopalnici. Ne sliši. Ponovi glasneje.

Kako ti je pravzaprav ime?

Kaj?

Ime? Tvoje ime?

Mala zapre vodo in se počasi, brisoč se v belo brisačo, ki je večja od nje, da bi se lahko pokrila z njo in še bi je ostalo, vrne v sobo. Povedala ti bom. Tudi to, kako mi je ime, ti bom povedala. In stoji pred posteljo in se z robom brisače obriše med nogama, tako, da se malo razkreči, odpre, počene v rahel počep, in obriše svojo

sred od spodaj navzgor, proti dlakam in trebuhu. Potem se uleže poleg njega. On začuti njeno hladno kožo, ki se prisesa na njegove prsi. Z glavo se mala vgnezdi med njegovo roko in pazduho, in on vidi na njeni rami, ki jo ima zdaj tik pod obrazom, dva velika in vneta mozolja.

Koliko si čisto zares stara?

Punče nekaj časa molči, potem komaj slišno reče . .

Če ti bom povedala, ne boš hotel spati z mano.

Potem on ne sprašuje več. Samo ležita drug ob drugem nekaj časa, dokler ju ne zazebe in ne zlezeta pod odejo. Popolnoma se je že stemnilo. V sobi je tema, samo od zunaj (svetilke, ki so na parkirišču) pada svetloba v sobo. Nič ne govorita. Zdi se, kot da se drug pred drugim sprenevedata, da spita, čeprav točno čutita napetost in budnost drug drugega. Begajoče misli v obeh glavah . . Kaj zdaj . . bo mislila, da sem impotent . . Zakaj noče, se mu zdim premalo lepa . . Samo čas izgubljam, in denar . . Kaj sem naredila narobe, ga je strah . . Prestar sem, lahko bi mi bila hči . .

Zdaj začuti, kako njena otroška roka drsi proti njegovemu trebuhu. Drsi plaho in trzajoče, kot da se sproti odloča.

Veš kaj . . spregovori in glas se mu prelomi kot kakšnemu pubertetniku . . Veš kaj, utrujen sem . . Pa tudi ne bi bilo prav . . Devetdeset kil imam, to je dvakrat več, kot jih imaš ti . . Zdobil bi te . . O, bog, kakšni izgovori! Kakšen trap! Le zakaj se je zapletel v vse to. Kdo ve, mogoče je še nedolžna . . Obnaša se že tako . . Morda se je ravno zdaj odločila, da je že čas, da izgubi svojo nedolžnost, in je izbrala njega. Nekje je bral, da punce raje izgubijo nedolžnost s starejšimi kot s svojimi vrstniki. Mala potegne roko nazaj k sebi, se počasi dvigne in sede na rob postelje. On vidi njeno silhueto v temi. Punca se drži puklasto. Glavo ima čisto med rameni, svojih jošk še sploh ne nosi, drži se tako, kot da jih nima, tudi bokov še nima, njena hrbtenica, ki jo zdaj gleda od strani, je vzbočena navzven, namesto da bi delala tisto krasno brazdo, ki potuje med lopaticama vse do trtice, kjer se razširja v dve polni ritnici. Ničesar ni, samo vretenca hrbtenice, ki štrlijo, in vneta mozoljčki, ki mu ne gredo iz glave. Mlada je, otrok, najbrž nima niti petnajst let. Ko sa decem spava, probudi se popišan . . pravijo šoferji. Mater, kam sem se zapletel!

Mala vstane in prižge malo namizno lučko z rdečim senčnikom, ki stoji na pisalni mizici, točno nasproti postelje. Rdeča svetloba zablešči in on za trenutek zapre oči.

Sprosti se! Utrujen si. Ničesar nočem od tebe. Rada bi ti bila samo hvaležna, ker si dober z mano. Kakšen drug bi rinil vame, sploh ne bi pomislil, kaj bo potem z mano. Ti nisi tak. Dober človek si. Prvič se mi je zgodilo, da kdo misli name. Vedno so me samo mečkali, stiskali, gnetli, kot da sem testo, trgali hlačke z mene. Tudi on, moj očim. Kadar ni bilo mame, je rinil za mano, kamor koli sem šla, je bil za mano, slinil se mi je za vrat. Tudi ko sem imela ta rdečo, je rinil vame. Mami nisem mogla povedati, bil je njen moški. Pa sem pobegnila. Nikoli nisem imela moči, da bi rekla ne. Nikoli se nisem upirala. Če se nisem upirala, je bilo hitreje konec. Sploh nisem več mislila na to, da lahko izbiram, vedno so me samo izbirali. Ti si drugačen. Ti si se bal zame. Ti si dober človek.

Mala skloni glavo. Joče? Ja, joče. Prave solze so. Gole solze po njenem golemu licu, kapajo na golo telo, ki stoji tam.

Vstane in jo objame. Pretreslo ga je. K vragu cerada, k vragu denar, k vragu SMB pettonec, k vragu vse! Tudi njemu se je prvič zgodilo, da je bil komu potreben, da je komu storil nekaj dobrega, in da mu je ta nekdo to tudi povedal. Bil je ganjen, ganjen nad njenimi solzami in ganjen nad sabo.

Nesel jo je v posteljo. Jo pokrila. Legel poleg nje. Jo stisnil k sebi. Z dlanjo obrisal njene vroče solze. Ji šepetal, jo tolažil, dokler nista oba zaspala.

Sanjal je, da sanja. Da se sklanja nad vodnjak, ki mu ni konca globine. Sama prijetna praznina, ki ga vleče vase. Bile so prijetne sanje. Bolj občutek, kot podobe. Sanje, v katerih se zavedaš, da sanjaš. Občutek prijetnega in dobrega. Tako kot tedaj, kadar narediš veliko in dobro delo in si srečen in spiš prijetno in dobro spanje in se ti ničesar ne more zgoditi, ker veš, da so vse samo sanje, ki bodo minile.

Prebudil se je.

Bilo je jutro. Prazno in belo jutro. Nje ni bilo več poleg njega. Tudi v kopalnici je ni bilo. Je mogoče, da jo je sanjal? Da jo je sanjal z odprtimi očmi, z odprtimi čutili; tako kot sanjajo šoferji svoje šoferske privide, kadar se utrujenost tako nabere v telesu, da pričara prizore, ki jih nikoli ni bilo in jih nikoli ne bo.

Ne, ni sanjal. Bila je tu. Ležala je poleg njega in odšla je. S sabo pa je vzela tudi njegov denar, zavit v polivinilasto vrečko. Ves denar, ki ga je zaslužil v tem mesecu. Panično je pogledal še v notranji žep suknjiča, kjer je imel spravljene bone za bencin. Ne, hvala bogu, teh ni vzela. Sesedel se je na posteljo in se na ves glas zasmel. Ne, ni bil jezen, ne, niti razočaran ni bil. Kot da je to pričakoval, kot da to spada zraven.

Oblekel se je in odšel povsem pomirjen po stopnicah k recepciji. Bil je drug receptor, starejši in plešast. Jutranja smena. Boste še ostali? Ne, odšel bom. Plačal sem že včeraj (hvala bogu!). Ja, vse je urejeno. Samo eno vprašanje... Ja, izvolite... Tisto dekle... Katero dekle? Ki je bila z mano? Z vami? Tu piše, da ste najeli sobo samo vi. Ja, ja... seveda, seveda, samo jaz... Nasvidenje.

Spet tovornjak in on. Sama. Oba. On, skoraj petdeset, mašina, dobrih petnajst. Po letih spadata skupaj. Oba bosta končala slej kot prej. Policijo? Ne, policije ne. Nima za kaj? Vse je bilo res. Ni čas otrok. Ni čas naivnih otrok. Samo čas je. Goli čas. Čas kot cesta, ki jo je treba še pregristi. Čas do konca. Vse drugo je res. Tudi njene solze. In njeno ime, ki ga najbrž nikoli ne bo izvedel.